

Viděno jihočeskýma očima

Vyhlášení Vesnice roku aneb Cesta tam a zase zpátky

Podívejme se na finále renomované soutěže společně se dvěma ženami z obce Cehnice, která byla letos nejúspěšnější v Jihočeském kraji.

Iva Chládková, MAS Strakonicko, z. s.

Pátek 16. září, 9.30 hodin. Start. Vyjíždíme – já a starostka obce Cehnice Helena Sosnová. Cehnice, které si snadno vyhledáte na území Strakonicka, byly totiž vyhlášeny Vesnicí Jihočeského kraje roku 2016. Velký úspěch, velká radost, nyní před námi dlouhá cesta na vyhlášené celostátní kola do Luhačovic. Nakonec proč ne, těch necelých 350 kilometrů přece zvládneme, a kdyby Pánbůh, a především hodnotící komise dala...

Kolegyně Mirka a Lea vyrazily před námi, auto plné tiskových materiálů, my jsme naložily tu zajímavější část propagace jižních Čech – klobásy, uzené i škvarkovou pomazánku z Budějovic, kvasový chléb ze Zlivic, preclíčky z Kovářova, krásná jablčička a mošty ze Lhenic, skvělé koláčky a pro Strakonicko typické hnětýnky upekla paní Černíková přímo v Cehnicích. Ne že by jižní Čechy nemohly ukázat víc, ale do auta se prostě už víc nevejde. Nevím, jestli víc voní klobásy nebo koláče, ale je to krása: Kolem nás sluncem zalitá jihočeská krajina, před námi vidina příjemného setkání s ostatními krajskými vítězi a dalšími účastníky slavnostního vyhlášení v atraktivním prostředí lázeňského města, prostě samá radostná očekávání. Takhle nějak se asi odjíždí na dovolenou třeba do Chorvatska, jenom těch vůní je míň. A podobně to může i trochu zaskřípat.

Šest hodin na cestě

Tak za prvé – nejsme už nejmladší a po několika hodinách jízdy po ucpaných komunikacích si uvědomujeme, že prostě máme záda. A protože nesnášíme klimatizaci, je nám za chvíli pěkné vedro. Otevřít okénko nelze, protože to by mi přece nafoukalo na krk a to zase neuneseme moje krční páteř.

Za druhé – ať nám pan ministr Ťok odpustí, chápu, že opravy být musí a že jsme teď na těch nutných 10 %, ale zkuste udržet slušný slovník, když stojíte dvě hodiny na přehřáté dálnici u Brna.

Za třetí – stav hladu = stav naštvání. Po několika hodinách zdržení nepřipadá zastávka na oběd v úvahu, a hluboce se tudíž omlouváme účastníkům následného Jarmarku venkova v Luhačovicích, že jsme cestou se starostkou Sosnovou snědly 1,5 nožičky klobásy, 2 krajíčky chleba a 4 jablka (plus jsme vypily několik litrů vody, ale ta nebyla součástí prezentace Jihočeského kraje).

Nicméně přežít se to dá a my po více než šesti hodinách jízdy dojíždíme do Luhačovic, konkrétně do hotelu Vyhlídka, kde jsou ubytováni zástupci vítězných obcí krajských kol soutěže.

**Vítězní starostové
s doprovodem kromě chutné
krmě získávají dvě hodiny
času sympatické ministryně.
Debata je hodně otevřená,
myslím, že nadhozená
témata dezertem nekončí.**

To už se nemračíme, protože příjezd do Luhačovic, to je pohlazení. Dýchne na vás poklid krajiny ucpaná dálnice, stres a nervozita jsou najednou pryč. Jste ve světě, který vám umožňuje dočasně vypnout počítače, mobily a vnímat. A my chápeme, proč nás organizátoři soutěže pozvali až sem. Když nám k tomu všemu naservírují i báječnou večeři, už se jenom usmíváme. Setkání s porotou je ještě poněkud rozpačité – už to rozhodli nebo ještě ne? Raději se s kolegyněmi držíme opodál, trochu nesměle se rozjíždí zábava. Potvrdilo se, že starostové

si mají pořád co povídat a jejich kolegové ostatně také. Také umí společně zpívat, ale to až později.

Večer je fajn, jednotlivé kraje se tak trochu oťukávají, jsme si sympatičtí nebo nejsme, asi máme všichni podobné radosti i starosti. Nevyslovené ústřední téma – bavím se s vítězem, kdo to vyhraje, máme šanci?

Tichá pošta a modrý šátek

Sobota 17. září, 7.30 hodin. Vstáváme, skvělá snídaně a rychle na kolonádu. Luhačovice jsou skutečně půvabné městečko a kolonáda, která byla pořadatelem vybrána jako místo pro doprovodný Jarmark venkova, milosrdně ukryla před deštěm všechny prezentační stánky jednotlivých krajů. Je na co se dívat, co ochutnávat. Trochu závidíme různým Moravanům, jejichž pověstná pospolitost graduje a spousta fandů moravských obcí začíná korzovat centrem lázní. Nicméně ani Češi se nechtějí nechat zahanbit a tak se kolonáda pomalu plní nejen lázeňskými hosty, kteří zvědavě okukují prezentační stánky a ochutnávají, co se dá, ale především skandujícími fanoušky ze všech částí České republiky.

V 11 hodin se slavnostně zahajuje. Ministerstvo pro místní rozvoj triumfuje, spojení akce s mezinárodním dětským folklórním festivalem je dokonalé. Vybíháme a fotíme – výzdobu stánků, kroje, muzikanty, tanečnický, ochutnávky, atmosféru, všechno. U stánku obce Lípa z Vysočiny stloukají fantastické máslo, které návštěvníkům stánku mažou na čerstvý chléb. Posypaný pažitkou nemá chybu. Z díže mi ještě nalévají ochutnávku čistého podmásli a já v úžasu shledávám, že chutná sladce a už vím, proč se říká, že něco chutná jako mandle. Krásná paní v kroji, který není honosný, ale je také krásný, mi vysvětluje, že to je tou čerstvou domácí smetanou. Aha.

Takhle nějak to je u všech stánků, každý kraj se snaží nabídnout něco dobřejšího, lázeňští hosté zapomínají, že se vlastně vracejí ze snídaně a ochutnávají ostošest. Slanina se zapíjí medovinou, chléb zajídá koláčem, u stánků se tvoří fronty. Také u našeho jihočeského z Cehnic. Nestacíme mazat výborný zlivický chlebiček škvarkovou pomazánkou,

krájet jablka a Novákovo uzené, nalévat mošt, nabízet koláče, je to frmol, hrozí, že návštěvníci nám doslova utrhají ruce. Odnáší to hlavně kolegyně Mirka a Lea, my se starostkou přece jenom občas vybíháme do ostatních stánků. Skvěle funguje výměnný obchod – my dáme koláče, vy nám medovinu, my dáme uzené, vy nám zase vaše koláče.

Tichou poštou běží zpráva – ministryně je tady, musíme se připravit. Mirka s Leou začínají krájet rychleji, já mám hlídat. Ministryně prý má modrý šátek, až se bude blížit, musím kolegyně upozornit. To aby stihly doplnit mísy, jejichž obsah mizí závratnou rychlostí. Vyhližím dokola, hledám nápadný shluk lidí, ministryně přece nebude chodit jen tak. Najednou se proti mně ozve „Dobrý den, co tady máte pěkného?“

Otočím se přímo k modrému šátku. Lea do mě kope, Mirce přetekl pohárek s moštem ze Lhenic. Situaci zachraňuje starostka, která se s paní ministryní hezky přivítá. Několik příjemných vět a ministryně pro místní rozvoj postupuje k dalšímu stánku. Všichni jsou potěšeni, my starší, kteří přece máme TO srovnání, oceňujeme přirozený projev a zájem. Fanoušků, a tedy i hluku na kolonádě přibývá. Dokončujeme srovnávací kolečko, všechny stánky jsou skvěle připravené, ale za nás jednoznačně vyhrává spolek Babinec z obce Kozojídky. Inu, jižní Morava. Ženušky v krojích se točí okolo přivezeného sporáku a na horké plotně pečou čerstvě zadělané báleše, období českých vdolků. Mazané povídky, mákem sypané, jedním slovem blaho. Ale co ten mák, rychle si kontrolujeme zuby a utíkáme do Společenského domu na oběd s ministryní.

Vítězní starostové s doprovodem kromě chutné krmě získávají dvě hodiny času sympatické ministryně. Debata je hodně otevřená, myslím, že nadhozená témata dezertem nekončí.

Ale honem zpátky ke stánkům, je třeba pomoci kolegyním, čas vyhlášení se blíží.

Tep 220

Mezinárodní festival dětských folklórních souborů odpoledne pokračuje v Městském domě kultury Elektra. Tam vyhlášovatelé soutěže kvůli počasí přeměrovali i vyhlášení výsledků celostát-

Stánek Cehnic

FOTO: CEHNICE

ního kola soutěže Vesnice roku 2016. Je 16 hodin, Elektra nabitá k prasknutí, všude je slyšet netrpělivé fanoušky. Pořád ještě všichni věří, že zvítězí.

Konečně na pódium nastupuje moderátorská dvojice, jejíž polovinu tvoří stěžejní osoba soutěže Mirka Tichá z Ministerstva pro místní rozvoj. Postupně na pódium přichází všech 13 vítězů krajských kol, vzduch v přeplněném sále by se dal krájet, nikde není volné místo. Všichni se tlačí, svorně hduřejí na organizátory, ti uvážlivější na počasí, nicméně všichni dobrovolně podstupují potnou lázeň. To už na pódium nastupují i zástupci vyhlášovatelů včetně ministryně pro místní rozvoj a ministra zemědělství. Je tady finále. Moderátoři odhadují tep nastoupených starostů na 220. Nikdo je sice neměří, ale horko a napětí určitě dělají své.

Nejdříve se vyhláší Koláčová cena. Porota rozhodla, že nejlepší koláče pečou v Sebranicích na Pardubicku. Těžko říci, těžko rozhodnout, nám chutnaly všechny. Následuje Cena veřejnosti, tu získávají Velké Hoštice, velký potlesk, mimochodem koláče mají také výborné.

Vyhlášení třetího místa, obec Kozojídky. Fanoušci burácejí, naše dámská jízda si na toto místo tak trochu myslí, ale kapku hořkosti vyvažuje vzpomínka na kozojídkské babušky připravující fantastické báleše.

Druhé místo Prysk, jediný zisk pro Čechy. Naše velká poklona sympatickému starostovi. I v tomto případě přejeme a nezávidíme. V sále opět velký applaus fanoušků Prysku, hurá.

A konečně místo první. Paní ministryně ani nemá šanci dovyslovit jmé-

no obce Kašava. Hrozí, že sál Elektry nevydrží skandování či spíše, odpusťte ten výraz, šílený řev fanoušků. Dojatý starosta sleduje obrovskou radost fandů Kašavy. Atmosféra je nakažlivá, a i když na Cehnice cena nezbyla, nemáme pocit zklamání a propadáme všeobecnému nadšení. Kašava, Kašava, starosto děkujeme, zní sálem a je jasné, že minimálně pro Kašavu den hned tak neskončí. Vítězství je třeba oslavit.

To už rychle utíkáme zpátky do hotelu Vyhlídka, kde probíhá oficiální oslava. Včetně naprosto skvělého rautu – tenhle třídní all inclusive si určitě vybere svou daň. Někdo slavil trochu déle, někdo do rána bílého. My ne, dostavila se únava materiálu.

Neděle 18. září, zase 7.30 hodin

Snídaní to všechno končí. Organizátoři si konečně mohou oddychnout, další úspěšně zvládnutý ročník soutěže za nimi. Využíváme slunečného počasí k prohlídce Luhačovic. Nasedáme do turistického vláčku, fotíme všudypřítomnou Jurkovičovu stopu. Návštěvu Luhačovic vřele doporučuji. A jedeme domů. Omlouvám se ministru Ťokovi, D1 projíždíme bez problémů, za čtyři hodiny vysedáme v Cehnicích. Vesnice roku 2016 definitivně za námi.

Samozřejmě je nám trochu líto, že na nás umístění v první trojce nevyšlo, ale už jenom účast v tak vyrovnaném finále je pro nás poctou. Konečně, máme přece naše jihočeské prvenství a to je velká výhra. Starostka může vydechnout, i když jak ji znám, ona si zase něco vymyslí. ■